

Hänger det alls ihop?

»Jag tror att vi har ett stort behov av att jobba med hur vi förstår«

Det tycks som om Svenska diakonsällskapets över hundraåriga mission nu är slutförd. 1898 började sällskapet utbilda män till diakoner, först i Gävle, en verksamhet som sedan flyttade till Sköndal, söder om Stockholm. Nu tar den lutherska kyrkan i Sverige själv ansvar för att utbilda diakoner. Svenska kyrkans utbildningsinstitut tar i höst över den uppgift som Diakonsällskapet, liksom sällskapen för den så kallade kvinnliga diakonin, bildades för.

Alla församlingar har enligt kyrkoordningen uppgiften att utöva diakoni. Något krav på kompetens eller kapacitet ställs dock inte. I Härnösands stift slutförs nu ett projekt som beskriver vilka uttryck diakoni antar i mindre resursstarka – diakonbefattningar saknas – inlandsförsamlingar.

Den lutherska kyrkan i Zimbabwe har dramatiskt andra utmaningar. De för ett par år sedan först utbildade och vigda diakonerna i lutherska kyrkan har flera församlingar att betjäna. Den gigantiska utmaningen stavas AIDS. Vilken blir diakonernas roll? För att bearbeta den frågan planerar man nu tillsammans med Uppsala stift, som varit behjälpliga med den nya diakonutbildningen, ett seminarium i höst.

Bräcke Diakoni har liksom Diakonsällskapet slutat utbilda diakoner. Men expanderar. Förutom habilitering och vårdverksamheter i Göteborg med omnejd driver Bräcke Diakoni nu flera vårdcentraler, samt äldreboenden i Västsverige, Linköping och Stockholm. I december i fjol tog Bräcke Diakoni över Röda Korsets sjukhus i Stockholm. På Bräckes hemsida, där man beskriver sig som en politiskt och religiöst obunden stiftelse, kan man också läsa om nomineringen till Dagens samhällspris för reklam riktad till den offentliga marknaden. Målgruppen för åtta annonser om Bräckes agenda för "Ett medmänskligare samhälle" var beslutsfattare och påverkare inom kommun och landsting.

Stockholms kommun bidrar med ett anslag till finansieringen av *Kafé i Gemenskap – söder* som nyligen slog upp portarna. För några år sedan blev Ny Gemenskap, den över fyrtioåriga föreningen för öppen gemenskap, utlokaliserad ur Stockholms innerstad när andra tog över lokalen på Kammargatan. Men nu har något nytt skapats. Kafé i

gemenskap – söder, invid Mariatorget, med Södermalmsförsamlingarna som ekumenisk bas, erbjuder frukostservering, men inte mat och dusch. Två anställda, av Ny Gemenskap. På Norrmalm finns dess motsvarighet.

Till Västberga gård i söderförort, dit Ny Gemenskap flyttade från "Kammis", kommer i mindre utsträckning de narkotikaberoende, de är beroende av innerstadens nätverk. En ny grupp som lärt sig hitta till Västberga, i hög grad beroende av tvättmaskiner och duschar, är de från Rumänien resande.

På Twitter stod att läsa: Det som våra besökare efterfrågar mest kan vi inte ge – arbete, bostad. #diakoni.

Några rumänska tiggare bötfälldes nyligen av polisen i Södertälje, för brott mot den lokala ordningsstadgan. Men friades av tingsrätten. Församlingsdiakonen har hämtat domen från tingsrättsnotarien och ska när den blir lagakraftvunnen försöka förklara för Maria som sitter på gågatan att hon kan få tillbaka pengarna. Det är inte helt enkelt att förstå rättsliga processer enbart med hjälp av Google Translate i mobilen och stapplig engelska.

Har dessa fragment av världen något samband? Kan vi förstå dem som en del av en social rörelse, som här identifieras med hjälp av ett ord, diakoni? Eller är det i bästa fall en organiserad anarki, eller bara samtidiga tillfälligheter?

Jag tror att vi har ett stort behov av att jobba med hur vi förstår, och därmed kan driva, det som beskrivs som kyrkans uppgift. Vad har Diakonsällskapets grundare från 1898 gemensamt med Ny Gemenskaps praktiska 68-visionärer? Hur pratar vi om diakoni idag när det är marknadens språk som måste behärskas för att skapa resurserna för människovårdande institutioner? Och hur förklarar vi det för Maria på gågatan i Södertälje? Klarar vi att hålla ihop en någotsånär gemensam förståelse av kyrkans diakonala uppdrag?

STIG LINDE

